

РЕШЕНИЕ

№ 13381

гр. София, 04.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1511** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. Т., с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Р. Федерация, [дата на раждане] в Марийска АССР, Р. Федерация лично и като майка и законен представител на малолетната ѝ дъщеря К. Ш., чрез адвокат Г. А. М. от АК - П., със служебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, оф.3 срещу решение № 3968 от 10.07.2025 година, с което председателя на държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отказал да предостави хуманитарен статут на М. Т. и К. Ш..

С жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, иска се същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и съдът да върне преписката на Държавна агенция по бежанците при Министерски съвет със задължителни указания или да постанови решение по същество и да разреши на жалбоподателката и дъщеря ѝ предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателката М. Т., чрез адв. Г. А. М. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МС – редовно призован, се представлява от юрк. Х.. Юрисконсулт Х., който иска съдът да остави жалбата без уважение и да остави в сила решението на основанията, посочени в индивидуалния административен акт.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, I отделение, 54 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, подадена от страна с правен интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съдът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх. № РД 09-18 от 04.01.2023 г. на РПЦ - [населено място] от М. Т., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Марийска АССР, Р. федерация, гражданка на Р. федерация, рускиня по народност, вероизповедание - православна християнка, семейно положение - омъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на представен в оригинал национален паспорт.

Жалбоподателката е подала молба за международна закрила в Република България за себе си и като майка и законен представител на своята малолетна дъщеря – К. Ш., [дата на раждане] в [населено място], Република България, гражданка на Р. федерация, ЛНЧ [ЕГН]. На основание чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето до Отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“ по местоживеене е изпратено писмено уведомление относно необходимостта от предоставяне на становище или социален доклад за малолетното дете. Такъв е представен от Дирекция „Социално подпомагане“ - [населено място] и е приложен по преписката на М. Т..

На територията на Република България чужденката е придружена от съпруга си О. Ш., ЛНЧ [ЕГН], който е регистриран в ДАБ-МС с отделна молба за предоставяне на международна закрила.

Чуждата гражданка разказва, че за последен път е напуснала Р. федерация през месец август 2022 г., заедно със съпруга си и със своята дъщеря легално с автомобил през Г. за Турция, след което легално са пристигнали в България, не е подавала молба в друга държава и подава първата си молба за международна закрила в Република България. Разказва, че през 2016 г. и през 2017 г. тя и съпругът ѝ са идвали в България с туристически визи.

При провеждане на интервюто с рег. № УП 22014/06.04.2023 г. М. Т. разказва, че е родена и живяла в [населено място], Марийска АССР, Р., федерация, а висшето си образование е завършила в [населено място], Република К.. Заявява, че е омъжена за О. Ш., от когото има дъщеря К. Ш., родена през 2019 г. в Република България. Твърди, че предишният път, когато са били в страната, тя и съпругът ѝ са били представители на руска компания, заради което са получили едногодишно разрешително за пребиваване. По думите ѝ при последното си идване в страната ни са искали да станат представители на компанията IBFM, с която са работили в М., за да могат да останат да пребивават в Република България, но се оказало, че за да получат виза категория „Д“ е нужно да се върнат поради тази причина тя и съпругът ѝ са подали молба за международна закрила.

По време на проведеното интервюто от 06.04.2023 г. руската гражданка разказва, че докато са били в Р. тя и О. Ш. са имали фирма за транспорт и логистика, която вече не съществува. По думите ѝ компанията първоначално работела добре, имали добри съдружници, плащали данъци и заплати. Обяснява, че фирмата им доставяла товари на Север на много по-ниска цена от конкуренцията, но започнали кражби на камионите им, което сериозно попречило на дейността на фирмата, съпругът ѝ е разбрал кой е извършител на кражбите, но властите не предприели действия.

Допълва, че не е била член на политически партии и организации, нито е имала проблеми с официалните руски власти, но тя и съпругът ѝ решили да напуснат страната си след нападението

на Р. над У. и продължаващата мобилизация. Уточнява, че и тя, и съпругът ѝ са противници на войната, които не крият своите позиции в социалните мрежи. Твърди, че за нея би било много страшно да се завърне, тъй като още на летището биха задържали мъжа ѝ заради отказът му да воюва и да убива хора. Добавя, че се страхува и за живота на дъщеря си, която е родена в Република България, а руският президент наричал страната ни „неприятелска“. Декларира, че желае спокойствие и по-добро бъдеще за своето дете.

С решение № 3724 от 28.02.2024 г. на председателя на ДАБ-МС, на чужденката и малолетната ѝ дъщеря е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Издаденият индивидуален административен акт е обжалван от чуждата гражданка. С решение № 5171/10.06.2024 г., постановено по адм. дело № 826/2024 г., Административен съд - Пловдив е отхвърлил жалбата на М. Т. в частта, в която е отказано предоставянето на статут на бежанец и е отменил решението на председателя на ДАБ-МС в частта, с която ѝ е отказано предоставянето на хуманитарен статут.

След касационна жалба от страна на ДАБ-МС пред Върховен административен съд (ВАС), с решение № 779/31.01.2024 г., Върховния административен съд (ВАС) - Трето отделение е оставил в сила решение № 5171/10.06.2024 г., по административно дело №826/2024 г. по описа на АС-Пловдив и е върнал преписката на ДАБ-МС за ново произнасяне. В своето решение, съдът е посочил, че при постановяване на административния акт са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, довели до нарушение на материалния закон. Прието е, че при разглеждането на молбата административния орган не е изследвал и обсъдил положението на малолетната Ш. К. и последиците за нея при евентуалното ѝ връщане в страната на произход. Съдебният състав е счел, че детето се е адаптирало добре в Република България, знае български език и връщането му в Р., където то няма среда и не познава никого би се отразило негативно на психическото му състояние. В решението на ВАС е постановено, че не е извършена преценка, съобразена с висшия интерес на малолетното дете, включително във връзка с неговата лична ситуация и възможността за благоденствието му при евентуално връщане в страната на произход.

По отношение на нейния съпруг, Ш. О., ЛНЧ [ЕГН], с решение № 2985/21.02.2024 г. на председателя на ДАБ-МС му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Административният акт е обжалван от руския гражданин и с решение № 5608 от 20.06.2024 г. Административен съд – Пловдив е отхвърлил жалбата му в частта, в която е отказано предоставянето на статут на бежанец и е отменил решението на председателя на ДАБ-МС в частта, с която му е отказано предоставянето на хуманитарен статут. Със свое решение №447 от 17.01.2025 г. ВАС е оставил в сила решението на АС - Пловдив и е върнал преписката на ДАБ-МС за ново произнасяне.

За изясняване на всички относими факти и обстоятелства, свързани с личното положение на молителката, държавата ѝ по произход, съобразено с висшия интерес на малолетната К. Ш., както и в изпълнение на указанията, посочени в докладна записка с № КП-02-282/17.03.2025 г., на 15.05.2025 г. е проведено ново интервю с М. Т.. В него тя заявила, че не е вярно записано в предишното интервю, че е посещавала руското посолство в България. Обяснява, че тя и съпругът ѝ са искали да бъдат студенти в страната ни, а не да бъдат бежанци. Тъй като, за да бъдат пълноправни студенти е била нужна виза тип „Д“, а туристическата им такава изтичала, те са посетили Министерството на външните работи. Поради стачка на работещите там те не са могли да получат нужния им документ, заради което не са могли да се запишат като студенти в Висшия селскостопански институт - [населено място]. По думите на, молителката тя и съпругът ѝ просто са зачислени като студенти, но не са записани като редовни и нямат право да посещават лекции и

занятия. Обяснила, че няма определена причина да се спрат на това виеше-учебно заведение. Относно причината тя и съпругът ѝ да изберат България за страната, в която искат да живеят, М. Т. заявява, че дъщеря им К. е родена тук, а България е обявена за неприятелска държава от Р.. Допълва, че в момента в детските градини в Р. карат децата да използват военна символика, слагат буквата Z на униформите и шапките им, карат ги да пеят военни песни, и тя не иска нейното дете да расте в подобна обстановка. Чуждата гражданка добавя, че по времето, когато дъщеря им К. се е раждала тя и съпругът ѝ са имали българин бизнес партньор, с когото са имали планове за бизнес с туристи по Ч.. След неговата смърт кандидатката и нейния съпруг загубили желание да се занимават с тези неща, а съпругът ѝ дори изпаднал в тежка депресия. В резултат двамата и тяхната дъщеря се завърнали в страната им на произход, като не са имали глобални проблеми, тъй като не е била започнала войната в У.. По думите ѝ не е възможно тя и семейството ѝ да се завърнат в Р., тъй като там има опасност за техния живот, а съпруг ѝ може да бъде осъден на 19 г., или да бъде мобилизиран и изпратен да воюва.

Жалбоподателката, не представила в хода на административното производство доказателства, а заявила устно гореизложените обстоятелства в проведеното с нея интервю. Тя не е представила други материални доказателства в подкрепа на твърденията си.

Молбата за международна закрила на чуждата гражданка и малолетното ѝ дете, АО разгледал във връзка с възможността за предоставяне на хуманитарен статут. Предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не обсъдил в обжалваното решение, тъй като в тази част, административният отказ е потвърден от съдебните инстанции.

От извършения, от АО анализ на твърденията на молителката и информацията за страната ѝ на произход, не се установили предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, защото нямало твърдения, от които да се направи обоснован извод, че чуждата гражданка може да бъде изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезания и нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Срещу нея не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Напротив, напускала е страната си легално с валиден паспорт, въз основа на който е влязла на територията на Р. България.

Административният орган анализирал разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, при която субектите на тежките посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чужденката обаче, не била подкрепена от доказателства в този смисъл. От изложеното следвал изводът, че молителката и малолетната ѝ дъщеря не са били изложени и за тях не съществувал бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

С цел установяване на актуалната политико-икономическа обстановка в Р. федерация и общото положение там, и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изискана и приложена справка вх. № МД-02-296 от 06.06.2025 г. изготвена от Дирекция Международна дейността ДАБ-МС. От съдържащата се информация в цитираната по-горе справка се установило, че към настоящия момент не са налице данни за наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на страната.

От цитираната справка ставало ясно, че В. П. е доминиращата политическа фигура в Р. след избирането му за президент през 2000 г., които бил президент два мандата на поста и след това четири години като министър-председател. След завръщането на П. на президентския пост през

2012 г. и преизбрането му през 2018 г. и 2024 г., руските власти допълнително затегнали контрола върху медиите, заглушавайки всяка сериозна опозиция. А. Навални - най-яръстият критик на президента П., починал в арктическа наказателна колония през 2024 г. Президентът се представя като силен лидер, извел Р. от икономическата, социална и политическа криза от 90-те години на миналия век и защитаващ националните интереси на Р., особено срещу предполагаемата враждебност на З..

През 2022 г. Р. нахлува в У. в опит да си възвърне контрола над съседната страна. По приблизителна оценка, инвазията причинила десетки хиляди украински цивилни жертви и стотици хиляди военни жертви. Смята се, че П. преследва идеологическа кампания на вътрешния фронт - настоявайки за превръщането на Р. във все по-милитаристично общество.

От началото на нахлуването в У. през 2022 г. почти всички независими медии в Р. са затворени, принудени са да затворят или напускат страната, за да работят в изгнание. Водещите национални телевизионни канали, контролирани от държавата, разчистват графиците си за предавания за актуални събития, разпространяващи антиукраински и антизападни материали. Властите също така разширяват контрола си върху онлайн света и се стремят да ограничат влиянието на глобалните интернет гиганти.

През 2023 г. К. разкрил антизападна външнополитическа стратегия, определяща Р. като „уникална страна-цивилизация и огромна евразийска и евро-тихоокеанска сила“, стремяща се към по-тесни отношения с Китай, И., ислямския свят, Л. Америка и Ю. А., в опозиция на С. и техните съюзници.

От началото на руската инвазия в У. през м. февруари 2022 г. са проведени няколко кръга-мирни преговори за прекратяването ѝ. Р. президент В. П. иска признаване на всички окупирани земи за руски, а Р. да получи всички региони, за които претендира-но не контролира напълно, както и гаранции, че У. никога няма да се присъедини към НАТО, а също така и отмяна на санкциите срещу Р.. От своя страна, украинският президент В. З. иска пълно изтегляне на руските войски, връща затворниците и отвлечените украински деца, съдебно преследване лидери за военни престъпления и гаранции за сигурност, за да се предотврати понататъшна руска агресия.

Първата среща между руски и украински представители се провежда четири дни след началото на инвазията, на 28 февруари 2022 г., в Б. и приключва без резултат. По-късни кръгове преговори се провеждат през март м. 2022 г. на границата между Б. и У. и в А., Турция. При преговорите в Турция се стига до споразумение, в което У. ще се откаже от плановете си за присъединяване към НАТО и ще има ограничения върху военните си сили, като същевременно ще има гаранции за сигурност от западните страни и няма да бъде задължена да признае анексирането на К. от Р.. Проектът за договор е почти приет, но разногласията относно гаранциите за сигурност и клането в Буча в крайна сметка спират преговорите.

Подновените преговори започнали през 2025 г., след като Д. Т. станал президент на С. щати, Т. провел телефонен разговор с П. на 12 февруари 2025 г., а американски представители се срещат със З. малко след това. С. А. се очертава като основна страна домакин на мирните преговори.

От цитираната информация, АО направил извода, че макар Р. да изпитва проблеми с утвърждаване върховенството на закона и налагане на демократични порядки, страната не е в състояние на въоръжен конфликт. Отчитайки събраните по преписката доказателства, можело да се направи единственият възможен извод, а именно, че не е налице информация, която да сочи за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.

Следователно не било необходимо да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, руската гражданка или детето ѝ биха били изправени пред реален риск да станат обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Предвид това, АО приел, че за М. Т. и нейното дете предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ не са налице. За тях не съществувал реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Поради това искането на чужденката и дъщеря ѝ за закрила и в тази му част било неоснователно.

В конкретния случай не била приложима и хипотезата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ - от представените и описани по-горе устни и писмени доказателства било видно, че молителката и детето ѝ могат да се завърнат легално и да живеят, както при родителите на чужденката, които живеят в родното ѝ [населено място], така и при родителите на нейния съпруг и баба и дядо на детето.

Съгласно чл. 6а от ЗУБ при произнасянето по молбата на руската гражданка следвало да се съобрази принципът за най-добрия интерес на детето, относим за малолетната ѝ дъщеря К. Ш.. Преценката за най-добрия интерес на детето се осъществявал в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето /ЗЗДет/. Критериите за преценката са посочени в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет., към които препращал § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. Описаните функции по реда на ЗДет, свързани, с определянето на социален работник от отдел „Закрила на детето“ били гаранция за осигуряване и съблюдаване на най-добрия интерес на детето, в производството по международна закрила, поради което и в изпълнение на посочената разпоредба е определен социален работник.

В случая следвало да се обърне внимание и на факта, че най-добрият интерес на детето не бил въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 от ЗУБ, нито било определено условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, поради което не представлявала самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на предпоставки за предоставяне на международна закрила, предвидени от законодателите.

Видно от приложения по преписката документ, изготвен от Агенция за социално подпомагане, Дирекция „Социално подпомагане“ - П., родителите на детето са пристигнали за първи път в България през 2016 г. като причина за това е бизнесът на съпруга. Семейството живее в апартамент под наем в [населено място], като за детето имало достатъчно лично пространство, за да може то да играе и да се развива. Родителите са съобщили, че се занимават с онлайн търговия, интернет залагания и крипто валута, а детето е записано в частна детска градина. Родителите са информирали, че желаят те и детето да останат в България, за да продължат образованието си във Висшия селскостопански институт - [населено място] и да развиват бизнеса си. В изготвения документ е описано, че относно процедурата по издаване или отказ от статут компетентна е Държавната агенция за бежанците (ДАБ-МС), а за спазването на правата и интересите на детето в юридически аспект отговарят родителите, които задоволяват нуждите и потребностите му. Не са посочени данни, които да определят, че връщането в родината на детето противоречи на висшия му интерес.

Съгласно Глава V, параграфи 52-79 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най-добрия интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.), при оценката и определянето на най-добрите интереси на детето следвало да се вземат предвид следните елементи: възгледите на детето, идентичността на детето, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на детето на здравеопазване и правото на детето на образование.

Съгласно Глава V, параграфи 80 и 81 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето следвало да се подчертае, че основната оценка на най-добрите интереси на детето била общата оценка на всички относими елементи на тези интереси, като тежестта на всеки от тях зависи от останалите. Не всички елементи имали отношение към всеки индивидуален случай, като различните елементи можело да се разглеждат по различен начин при различните случаи. Съдържанието на всеки елемент непременно ще се различава за различните деца и случаи според вида решение и конкретните обстоятелства. Същото важи и за важността на всеки елемент в цялостната оценка. Елементите в оценката на най-добрите интереси могат да са в противоречие помежду си при разглеждане на конкретен случай и обстоятелствата по него.

Запазването на семейната среда например можело да е в разрез с необходимостта да се защити детето от риска от насилие или малтретиране от родителите. При такива ситуации елементите трябвало да бъдат претеглени помежду им, за да се намери решението, което отговаря на най-добрите интереси на детето или децата. Посочените в Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето елементи, които следвало да се вземат предвид при оценката на най-добрите интереси на детето/били възприети и в Практическото ръководство на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището - ЕСПОУ (понастоящем Агенция на Европейския съюз в областта на убежището) относно висшия интерес на детето в процедурите за предоставяне на убежище.

С оглед запазване на идентичността на детето, съгласно параграф 56 от Общ коментар № 14 (2013), вземащото решението лице трябва да вземе под внимание този специфичен контекст, когато оценява и определя най-добрите интереси на детето. Надлежното съобразяване с най-добрите интереси на детето означава децата да имат достъп до културата и по възможност езика на страната и семейството, от които произхождат, както и възможността за достъп до информация относно биологичното им семейство, в съответствие с правните и професионалните норми в съответната страна. В тази връзка се установило, че висшият интерес на детето е малолетната дъщеря на М. Т. да бъде отгледана и за нея да се полагат грижи на майчин език, тя да израсне в културната и/или семейна среда на страната ѝ по произход, заедно с майка си и с баща си. Следвало да се посочи, че именно в държавата си на произход детето е щяло да има най-добра възможност да доизгради традиционните социални, родови, културни и езикови ценности и норми. В случая не се откривали и обективни възпрепятстващи пречки за завръщане на семейството в родината им.

Във връзка с принципа на запазване на семейната среда и поддържане на взаимоотношенията било важно да се посочи параграф 58, според който, в контекста на потенциално отделяне на дете от родителите му било наложащо да се извърши оценка и определяне на неговите най-добри интереси. Съгласно параграф 59 от Общ коментар

№14 (2013), семейството било основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на децата (П. на Конвенцията). Правото на детето на живот в семейството било защитено в чл. 16 от Конвенцията. В параграф 60 от Общ коментар №14 (2013) се посочвало, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазване на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила на детето.

Понятието „семейство“ трябвало да се тълкува в широк смисъл, включващ биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложимо, роднините или общността съобразно местните обичаи (член 5). В параграф 60 се посочвало, че предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила на детето и се основават на правото, предвидено в член 9, параграф 1, което изисква „детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато такова разделяне е необходимо за най-добрите интереси на детето“. Освен това детето, което е отделено от единия или от двамата си родители, имало право „да поддържа лични отношения и пряк контакт с двамата си родители редовно освен ако това противоречи на най-добрите интереси на детето“ (член 9, параграф 3).

С особена важност в конкретния случай следвало да се разгледа и съдържанието на параграф 61, съгласно който, предвид тежкото въздействие, което оказва върху детето отделянето му от един или от двамата му родители, към такова отделяне следвало да се прибегва единствено като крайна мярка, например когато детето е застрашено от вреда или ако това е необходимо по други причини.

Предвид вече установената липса на основания за получаване на международна закрила по реда на ЗУБ, довел до напускането на М. Т. и дъщеря ѝ на страната им по произход, се установило, че висшия интерес на детето е то да продължи да живее в семейна среда заедно с майка си и баща си в Р. с оглед запазване целостта на семейството. Детето познава езика, животът и обстановката там са му близки, има достатъчно близки роднини и няма да премине през етап на социализиране и интегриране. Отчитайки културна идентичност на детето и изградените вече семейни връзки, както и събраната по случая информация, още веднъж се наложил изводът, че то трябва да продължи да живее в семейна среда заедно със своите родители в държавата му по произход.

Не на последно място трябвало да се отбележи, нежеланието на майката детето ѝ да посещава държавна детска градина в сегашния момент, в който подрастващите се възпитават в подкрепа на правителството и в правдивостта на водената в У. война, било необходимо да се посочи, че двамата със съпруга ѝ имат възможност при желание от тяхна страна да запишат детето си в частно заведение или то да бъде гледано в домашни условия и да се откажат от възможността дъщеря им да посещава учебно заведение, където консервативното и патриотично образование отстъпва място на неолибералните им възгледи, които са застъпени във всички частни детски градини като част от рекламираната им модерност и иноватизъм.

Въз основа на изложеното и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето, за АО се установило, че за малолетната чужда гражданка К. Ш. не съществува риск за сигурността ѝ на територията на Р.. В хода на производството майката не е изтъкнала конкретни причини, свързани с

благосъстоянието или със социалното развитие на детето, които да не могат да бъдат посрещнати в страната им на произход. Връщането ѝ в Р. нямало да лиши малолетната чужденка от нейната идентичност и ще може да поддържа близки взаимоотношения с най-близките си баби и дядовци.

За молителката и дъщеря ѝ липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е посочен член от семейството да има предоставена закрила в Република България.

Не били налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като кандидатката не се е позовала на причини от хуманитарен характер. Нежеланието на М. Т. тя и семейството ѝ да се завърнат в страната им на произход е в резултат на нейна лична преценка, която е разбираема от житейска гледна точка, а именно да осигури на детето си по-добри условия за живот. Посочените от молителката лични мотиви за желанието ѝ да живее със семейството си в Република България не били оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Относно приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, следвало да се обсъдят следните обстоятелства. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се имало предвид не всяка причина независимо от нейното естество. Хипотезата уреждала, останалите случаи отделно от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Такива твърдения не са изнесен и от кандидата за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предвижда такава възможност с оглед други причини от хуманитарен характер, както причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, не можело да се обсъжда изолирано, а следвало да се свърже с общата разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата по произход, не е изчерпателно.

Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република България съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябвало да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсещата международна закрила не се установили.

Предвид изложеното и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците, ответникът отказал да предостави хуманитарен статут на Мария Товашова и на малолетната и дъщеря К. Ш..

В съдебното производство нови доказателства и искания не са направени от жалбоподателя. Ответникът е представил справка от 30.01.26 г. относно общо положение в Р. федерация.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по

чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентирани правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Р. ИСЕЛСА, същата е уведомена на разбираем за нея език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на (л. 45) върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от испански език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са и уточняващи въпроси- видно от протокол на л.22 от делото.

Не се споделя довода в жалбата за немотивираност на акта и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка, включително и необсъждане на актуалната обстановка в страната и на произход. Обсъдена е актуалната обстановка в Р. република, като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че ситуацията в страната не се характеризира като въоръжен вътрешен или международен конфликт.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо жалбоподателката и нейната малолетна дъщеря по чл. 9 ЗУБ- изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителката, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателката да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, или наказание. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, жалбоподателката твърди, че не е имала проблеми с официалните власти, не е била задържана, съдена или осъждана, не твърди също така спрямо нея да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността им като граждански лица поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския

съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство, по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насиллия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насиллие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насиллието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насиллие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по - ниска ще бъде степента на безогледно насиллие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насиллие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът намира, че правилно е прието, че от приложената справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС не може да се обоснове извод, че в страната на произход на жалбоподателката има безогледно насиллие, което да достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че със самото им присъствие на територията на съответната страна или евентуално на

съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. По делото е приложена и актуална справка вх.№ МД – 02-29/30.01.2026г. Видно от представената актуална справка в руската Федерация Конституцията обявява държавата за светска и гарантира свобода на религията, равни права, независимо от религиозните убеждения, както и правото на богослужение и изповядване на религията. Законът гласи, че държавни служители могат да забранят дейността на религиозна асоциация за нарушаване на обществения ред или участие в „екстремистка дейност“. Законът позволява на правителството да криминализира широк спектър от дейности като екстремистки, но не дефинира точно екстремизма. Закон, приет през 2022 г., разрешава създаването на поверителна база данни с материали, определени като екстремистки, и „единен регистър“ на лица в организации, определени като терористични или екстремистки. Друг определени организации, включително религиозни групи и публично като чуждестранни агенти, което според критиците има за цел да ги дискредитира. Законът определя християнството, исляма, юдеизма и будизма като четирите „традиционни“ религии на страната и признава специалната роля на Р. православна църква (РПЦ).

Актуална политическа и икономическа обстановка.

Директните преговори между У. и Р. довеждат до оскъдни резултати. След като отхвърля 30-дневното предложение за прекратяване на огъня на украинския президент З., на 11 май 2025 г. президентът П. предлага директни преговори с У., които президентът на С. Т. одобрява, сякаш отказвайки се от позицията, че смислени преговори могат да започнат едва след прекратяване на огъня. М. и К. се срещат на 16 май 2025 г. в турския [населено място] за първи път от м. март 2022 г. Срещата донася малко конкретни резултати освен споразумение за размяна на затворници, тъй като руската страна, според съобщенията, повтаря максималистичните си искания, включително оттеглянето на К. от четири украински региона, които М. твърди, че е анексирала през 2022 г., и постоянен неутралитет.

При значително затягане на цензурата, на 22 юли 2025 г. Държавната дума приема закон, налагащ санкции за всеки, който се опитва да получи достъп до информация онлайн, считана за „екстремистка“; списъкът на Министерството на правосъдието с такива материали, публикуван на уебсайта му, съдържа 5500 записа, включително книги, песни и изображения. Междувременно бившият министър на транспорта Р. Старовойт умира на 7 юли 2025 г., очевидно при самоубийство, часове след като е уволнен от П., на фона на съобщения, че е разследван за злоупотреба. Смъртта на Старовойт идва на фона на засилване на мерките срещу предполагаемата корупция, като десетки служители са изправени пред разследване, арест или съдебно преследване

Икономическа обстановка

В материал на BBC от 23 юни 2025 г. се посочва, че след незаконното нахлуване в У. през 2022 г., Р. се превръща в най-санкционираната нация, но въпреки това икономиката ѝ е забележително устойчива. Ако се вярва на официалните руски данни, през 2024 г. икономиката ѝ надминава тази на всички страни от Г-7 - К., Франция, Германия, Италия, Я., О. кралство и С.. Р. икономика се разширява с 4,3% през 2024 г., в сравнение с 1,1% във О. кралство и 2,8% в С.. Този растеж в Р. се дължи на рекордните военни разходи на К.. Износът на петрол на страната по обем също остава относително стабилен, тъй като доставките, понякога предназначени за Европа, са пренасочени към Китай и И.. А

„флотът в сянка“ от танкери, чиято собственост и движение биха могли да бъдат скрити, помага на М. да заобиколи санкциите другаде.

Междувременно руската рубла се възстановява, за да се превърне в най-добре представящата се световна валута тази година, с печалби от над 40%, според В. of A.. И все пак, с приближаването на 2026 г., настроението се променя. Вътре в страната инфлацията е постоянно висока, лихвените проценти са скочили до 20%, а компаниите не могат да намерят необходимите им работници. А в световен мащаб цените на петрола падат през 2025 г., преди настоящият конфликт между И. и И. да предизвика скок. Р. министър на икономиката предупреждава на 19 юни 2025 г., че страната е „на ръба“ на рецесия след период на „прегряване“. А някои наблюдатели на Р. дори предполагат, че икономиката може да е на път към колапс. Е. Надоршип, икономист, базиран в М., разяснява пред *BNC News*, че „като цяло ще бъде доста неудобна ситуация до края на 2026 г. и определено ще има неизпълнение на задължения и фалити“. Той прогнозира, че спадът ще бъде „лек“ и нарича всяко предположение за срыв „пълна лъжа“. „Без никакво съмнение руската икономика е преживяла редица подълбоки рецесии от тази“. Надоршип посочва, че нивото на безработица в Р. в момента е на рекордно ниско ниво от 2,3% и вероятно ще достигне връх от едва 3,5% през следващата година. За сравнение, нивото на безработица във Великобритания е 4,6% през м. април 2025 г. Въпреки това, той и други виждат причини за безпокойство, защото Р. изглежда е навлязла в период на стагнация. Инфлацията е 9,9% през годината до м. април, отчасти поради западните санкции, които покачват цените на вноса, но също и поради недостиг на работна ръка, който довежда до повишаване на заплатите. Според руското Виеше училище по икономика, в края на 2024 г. в страната липсват около 2,6 милиона работници до голяма степен поради факта, че мъжете отиват на война или бягат в чужбина, за да я избегнат.

Централната банка повишава лихвените проценти до рекордни нива тази година, за да се опита да укроти покачващите се цени, но това прави по-скъпо за компаниите да набират капитала, от който се нуждаят, за да инвестират.

Междувременно приходите на Р. от петрол и газ намаляват поради санкциите и по-слабото ценообразуване и според официални данни са намалели с 35% на годишна база през м. май 2025 г. Това допринася за нарастващия бюджетен дефицит, който оставя страната с по-малко средства за инфраструктура и обществени услуги. „Те имат този огромен бюджет от разходи за военни, който не може да бъде докоснат“, казва А. Т.-Д., политически анализатор и наблюдател на Р. „Това означава, че парите започват да се преразпределят от жизненоважни инвестиционни проекти в областта на пътищата, железопътния транспорт и комуналните услуги. „Качеството на предоставянето наистина страда“. Р. може да се е справила по-добре от очакваното със западните санкции, но те продължават да дърпат икономиката, добавя той. Р. компании се затрудняват да внасят технологиите, от които се нуждаят, и това сериозно вреди на автомобилната индустрия. ЕС също така забранява вноса на руски въглища и диверсифицира производството си, отдалечавайки се от газта, с цел постепенно премахване на вноса до 2027 г. „Нищо от това вероятно няма сериозно да попречи на способността на Р. да води война в краткосрочен план“, казва Т.-Д.. „Но това би могло да повлияе на способността на икономиката да расте или да се диверсифицира през следващите години.“

От *BBC* коментират, че е трудно да се каже какво ще се случи след това. Ако У. и Р. постигнат мирно споразумение тази година, което не е невъзможно, това би облекчило

част от натиска върху М.. Президентът на С. Д. Т. заявява желанието си да нормализира отношенията и дори да изгради нови икономически партньорства. Но Европа може би „ще се придържа към курса“ и ще запази собствените си санкции в случай на мир, пояснява д-р К. Я. от О. институт за енергийни изследвания. „Дори и да не се случи, е почти невъзможно да се види някакво голямо завръщане към Европа, купувайки руски петрол и газ, както беше преди 2022 г., въпреки че е възможно скромно завръщане на вноса на газ“, добавя тя. „И все пак това би нарисувало трудна икономическа картина за М.. Докато Р. до голяма степен е преориентирала износа си на петрол далеч от Европа, е по-трудно да го направи за газа“.

Украинските власти твърдят, че интересът на К. към минералните ресурси може да е частично мотивирал окупацията на южна Запорожка област, включително В.. „Всички "планове" (на Р.) са насочени към обогатяване на самите тях и Р. федерация, но не и към благосъстоянието на гражданите на окупираните територии“, се казва в изявление на администрацията на В.. „Докато жителите на В. са изправени пред постоянни прекъсвания на водоснабдяването и електричеството, (руските власти) кроят грандиозни схеми за експлоатация на ресурсите на региона“. Администрацията също така предупреждава за потенциални екологични последици. Поради малката средна дълбочина на А. море - около 14 метра (около 46 фута), всеки добив може да причини сериозни екологични щети. 11 проучвателни работи са планирани за периода 2026 - 2030 г.

Интересът на Р. към богатите на ресурси територии се простира отвъд А. море. През м. юни 2025 г. руските сили поемат контрол над голямо литиево находище близо до [населено място] в Д. област, едно от най-ценните места в У. за минерала, използван в батериите за електрически превозни средства. У. вече е загубила две от четирите си известни литиеви находища поради руска окупация, включително находището К. В. в З.. Според К. училище по икономика, У. държи около една трета от литиевите резерви на Европейския съюз.

Информация за призовки за явяване на наборна военна служба, запас и мобилизация (форма, външен вид, съдържание с включени задължителни реквизити). Призовката/повиквателната във военната служба за регистрация и вписване е документ, с който наборникът се уведомява за необходимостта да се яви във военната служба за регистрация и вписване. Издава се в електронен формат (чрез портала „Госуслуги“) или на хартиен носител. И двете форми на документа имат еднаква правна сила. Дори наборникът да не знае за получената призовка (например, не е влязъл в своя профил в „Госуслуги“ или не е получил препоръчано писмо), тя се счита за доставена и той трябва да посети военния комисариат. Хартиени призовки във военната служба за регистрация и вписване Хартиената призовка е малък документ, в който се посочват име и фамилия, адрес и дата на явяване във военния комисариат, военно звание, подпис и име на военния комисар. Освен това, в призовката се посочва целта на явяването. Това може да бъде известие за преминаване на медицински преглед, покана за наборна комисия или изясняване на данни за военна регистрация.

Хартиената призовка може да бъде връчена по местоживееене, работа или училище. Освен това е възможна доставка с препоръчана поща

Електронни призовки от службата за военна регистрация и вписване_Електронната

призовка се счита за известие за явяване във военната служба за регистрация и вписване, което е вписано в регистъра на призовките и/ или дублирано на портала на „Госуслуги“ в раздела „Известия“. Информацията в регистъра на призовките включва: копня от изпратените призовки, информация за военния комисариат, датата на изпращане на призовката и датата, на която призовката се счита за връчена, датата на явяване във военния комисариат, информация за гражданина, подлежащ на набор за военна служба, на когото е изпратена (доставена) призовката. Няма значение дали наборникът има акаунт в „Госуслуги“ или не - веднага щом призовката се появи в регистъра след 7 дни тя автоматично се счита за връчена. След изтичане на срока за явяване на наборника, могат да му бъдат наложени определени ограничения.

Процедура за връчване на призовка във военната служба за регистрация и вписване
Съгласно чл. 31 от Федералния закон „За военния дълг и военната служба“ има четири обстоятелства, при които призовката в армията се счита за връчена: а Призовката е връчена на наборника за подпис;

Призовката е изпратена и препоръчана поща е уведомление по местоживееене или местопребиваване на наборника. В този случай документът се счита за връчен в момента на доставяне.

Информации за последици от отклоняване от наборна военна служба, запас и мобилизации.

Неявяването по призовка е неволно или умишлено пропускане на събития, свързани с набиране за военна служба. Ако отсъствието е без основателна причина, то се счита за избягване на военна служба. Има два вида отговорност за неявяване във военната служба: административна и наказателна. Всички ограничения, свързани с призовките, се налагат в момента на получаване на документа. Призовката се счита за връчена, когато военнослужещият я получи лично (подпише я) или е препоръчано писмо, както и в момента на публикуване на призовката в електронния Регистър.

Друг важен момент е, ако млад мъж не е получил призовка, той трябва да се яви във военната служба в рамките на две седмици след началото на новата военна служба. Ако това не бъде направено, действията на наборника ще бъдат тълкувани от военната служба като избягване на наборна служба. Това правило важи за всички млади хора, които нямат отсрочка от военна служба и влиза в сила през 2023 г., заедно с други изменения в закона.

Административна отговорност за неявяване във военната служба за регистрация и набор.

Всички административни нарушения се регулират от Кодекса за административни нарушения на Р. федерация (Кодекс Р. Федерации об административних правонарушениях, КоАП РФ). Някои административни санкции включват:

Предупреждения; Глоби; Конфискация; Задължителен труд; Административен арест.

Съгласно чл. 21.5 от Кодекса за административни нарушения на Р. федерация, неявяването при повикване от военния комисариат води до налагане на административна глоба в размер от 10 000 до 30 000 рубли.

В допълнение към паричните санкции, неявяването в отговор на призовка води до:

Забрана за покупка и продажба на апартамент;

Забрана за шофиране;

Отказ за отпускане на кредит или издаване на договор за заем;

Забрана за регистрация на индивидуални предприемачи.

Ограниченията влизат в сила след изтичане на 20 дни от датата на явяване по призовката. Например, ако наборник трябва да се яви във военната служба на 5 октомври, но е забравил/умишлено не е посетил комисариата, всички горепосочени ограничения могат да бъдат приложени към него, считано от 24 октомври.

Наказателна отговорност за неявяване по призовка от военна служба за регистрация и набор

Наказателна отговорност се налага, ако военнослужещ многократно пропуска посещения във военния комисариат. В този случай се назначават превантивни мерки в съответствие с чл. 328 от Наказателния кодекс на Р. федерация, според който укриването от военна служба при липса на законови основания за освобождаване от тази служба се наказва с:

Глоба до 200 000 рубли или в размер на заплата или друг доход за период до 18 месеца;

Принудителен труд до 2 години;

Арест до 6 месеца;

Лишаване от свобода до 2 години.

Сред въпросите на наборници, често се срещат коментари за „списъка с укриващи се от военна служба“. Списъци с неявяващи се на призовка не могат да бъдат намерени в публичното пространство, тъй като те съдържат лични данни на граждани. Според закона, „операторите и други лица, получили достъп до лични данни, са задължени да не разкриват на трети страни или да не разпространяват лични данни без съгласието на субекта на личните данни, освен ако федералният закон не предвижда друго“. По този начин данните за наборниците - пълно име, дата на раждане, серия и номер на паспорт, медицински документи, информация за призовки, се съхраняват изключително във военния комисариат. Те не могат да бъдат намерени в интернет.

Глоба за неявяване във военната служба за регистрация и набор

Военният комисариат решава дали да наложи глоба или не. Срокът, през който може да бъде наложена глоба, е 3 години. Тоест, дори ако наборник не се яви в отговор на призовка и не получи наказание „тук и сега“, няма гаранция, че това няма да се случи в бъдеще. Освен това, глобите се натрупват. Тоест, ако военнослужещ е получил призовка и не се е явил на нея, а след това е получил друга при следващото повикване, има голяма вероятност да му бъде наложена още една глоба в същия размер.

Уважителни причини за неявяване във военната служба за регистрация и набор

Чл. 7 от Закона „За военната служба и задължението за заетост“ описва редица условия, които се считат за валидни в случай на неявяване във военната служба по призовка:

- 1) Болест или нараняване, свързани със загуба на дееспособност;
- 2) Тежко здравословно състояние на близки роднини на новобранеца или участие в тяхното погребение;
- 3) Обстоятелства на непреодолима сила;
- 4) Други причини, които призовката комисия е сметнала за основателни.

Всяка от горепосочените ситуации трябва да бъде подкрепена с документи - например лекарско заключение, копие от смъртния акт на роднина, удостоверение от работа или обучение и т.н. Без документални доказателства, комисариатът може да счете причините за неявяване за невалидни и да се позове на първия параграф на чл. 7 от Федералния закон „За военната служба и задължението за изпълнение на военната

служба”: „В случай на неявяване на гражданин във военния комисариат в сроковете, установени от този федерален закон (включително в определеното време и място по призовка (призовка) на военния комисариат или друг орган, осъществяващ военна регистрация) без основателна причина, такъв гражданин може да бъде подведен под отговорност в съответствие със законодателството на Р. федерация”.

Чл. 31 от Федералния закон „За военния дълг и военната служба” гласи следното:

„Гражданите, подлежащи на военна служба, са длъжни да получават призовки. Призовките до посочените граждани се изпращат писмено и се дублират в електронен вид. Призовките трябва да посочват правните последици от неспазването от страна на гражданите на посочените в тях изисквания”.

Това означава, че младите хора, подлежащи на военна служба, не могат да откажат да им бъде връчена призовка. Получаването на документа и явяването във военната служба са задължителни етапи от кампанията за наборна служба. В противен случай мъжът с изправен пред наказание в съответствие с наказателния или административния кодекс на Р. федерация.

Как да се избегне посещението във военната служба по призовка

Няма законови възможност да не се ходи във военната служба. Всеки млад мъж, който получи призовка от военния комисариат, е длъжен да се яви. След приключване на наборните дейности, младите хора ще бъдат призовани. Разбира се, има и изключения, те включват:

Право на получаване на военна карта по здравословни причини

Според статистика на Службата за подпомагане на наборниците, от 100% от наборниците, не повече от 30% имат основания за зачисляване в резерва поради здравословни причини. Важно е да се отбележи, че това е статистика само за хората, които се свързват със службата за консултация относно своите заболявания. Общият брой на здравите наборници е много по-висок. Сред заболяванията, които могат да доведат до категория „негодност за военна служба“, са: затлъстяване, сколиоза, астма, дерматит, последици от фрактури, малоклузия, плоскостъпие и др.

Право на получаване на отсрочка

Отсрочката е временно освобождаване от служба. Може да бъде издадена въз основа на здравословни проблеми, учебни, работни или семейни обстоятелства.

Важно е също така да се отбележи, че дори ако наборникът има право да бъде освободен от служба, той все пак трябва да посети военния комисариат и да се подложи на необходимите прегледи и процедури. Неявяването в отговор на призовка също е неприемливо в този случай.

След обявяването на частична мобилизация на 21 септември 2022 г., руската Дума предприема законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба. Държавната дума на пленарна сесия приема на второ и трето четене поправки в Наказателния кодекс на Р. федерация, с които се предлага засилване на отговорността за някои престъпления срещу военната служба. Техни автори са депутати от всички фракции, включително председателите на комисиите по отбрана А. Картаполов, комисията по сигурност и борба с корупцията В. П., комисията по международни отношения Л. С., както и руски сенатори. В тази връзка, по-конкретно се увеличават сроковете на наказание "лишаване от свобода" за действия като неизпълнение на заповедта на командир, дезертьорство, грабеж, нарушаване на правилата за бойно дежурство и умишлено унищожаване или увреждане на военно

имущество по време на война, военни действия или мобилизация. Така, в съответствие с документа, „неизпълнението от страна на подчинен на заповед па началник... по време на военно положение, във военно време или в условия на въоръжен конфликт или военни действия, както и отказът от участие във военни или военни действия“ ще се наказва с лишаване от свобода до три години. А при сериозни последици - до 10 години. Увеличава се, от 5 на 10 години лишаване от свобода, и отговорността за самоволно напускане на поделение по време на мобилизация или военно положение, във военно време или в условия на въоръжен конфликт или бойни действия.

Предлага се увеличение на наказанието за дезертьорство по време на мобилизация, военно време или във въоръжен конфликт на 15 години затвор, а за избягване на военна служба чрез симулиране на болест - на 10 години лишаване от свобода. Предлага се също така и увеличаване на наказанието за нарушения на правилата за гранична и караулна служба, умишлено повреждане или унищожаване на военно имущество, като същото следва бъде максимално до 10 години лишаване от свобода. Па свой ред, за унищожаване на военно имущество по непредпазливост, срокът на наказанието лишаване от свобода може да достигне пет години.

За доброволно предаване (при липса па признаци на държавна измяна) даден военнослужещ ще бъде изправен пред наказание лишаване от свобода за срок от три до 10 години. В същото време, както се подчертава в документа, "военнослужещ, който за първи път е извършил престъпление по този член, може да бъде освободен от наказателна отговорност, ако е взел мерки за освобождаването си, върнал се с в поделението или мястото на служба и не е извършил други престъпления, докато е в плен".

За грабеж във военновременни условия извършителите ще бъдат наказвани е до шест години лишаване от свобода, а максималната санкция, ако престъплението е извършено с нанасяне на тежка телесна повреда или убийство, или вредата е причинена в особено големи размери, ще бъде лишаване от свобода за срок до 15 години.

Въвежда се също така и наказателна отговорност за нарушаване па държавната отбранителна поръчка, като максималният срок па наказанието ще се определя в зависимост от вида на престъплението и ще варира от 8 до 10 години лишаване от свобода.¹⁷

През 2024 г. руската армия преследва много повече свои войници за отказ да се бият в У., отколкото през предходната 2023 г. Според данни, събрани от М., съдиите са разгледали 10 308 дела за отказ от военна служба през 2024 г. -почти два пъти повече в сравнение е 2023 г. (5517 дела). От М. посочват, че са събрали тези данни от уебсайтовете па гарнизонните и окръжните военни съдилища в цяла Р.

От началото па пълномащабното нахлуване в У. военните съдилища са получили почти 16 000 наказателни дела. Най-често срещаното престъпление остава самоволното дезертиране - 14 182 дела стигат до съдилищата, като вече са произнесени 12 460 присъди. Този член от руския Наказателен кодекс предвижда наказание до 10 години затвор, но много войници получават условни присъди, което им позволява да бъдат изпратени обратно на фронтовата линия. 11о „по-лекото“ наказателно обвинение за неподчинение на заповеди, съдилищата получават 1037 дела, като са изпълнени 975 присъди. 1 Указанието тук е от две до три години затвор. Обвинението за неподчинение на заповеди често се използва в отдалечени региони на Р. (К., С., 11риморски и

Задбайкалски край на изток, както и Калининградска област на запад). В редките публикувани присъди обикновено се посочва, че подсъдимите просто са отказали да отидат на фронта през цялата страна. Други 683 дела (563 присъди) бяха внесени в съдилищата по обвинение за прекомерно дезертьорство, с наказание до 15 години затвор.

През м. юли 2024 г. военни следователи поставят рекорд, като прехвърлят почти 1100 нови дела (1076) в съдилищата за един месец. След това, през м. август и м. септември 2024 г. има ясна празнина по неизвестни причини. През м. октомври 2024 г. отново са заведени над хиляда дела в съдилищата, а данните за м. ноември 2024 г. са непълни и записите може да се появят на уебсайтовете на съдилищата със закъснение.

Съдилищата също достигат своя максимум през м. юли 2024 г.: 900 решения на месец, което се равнява на 39-41 присъди на работен ден. До края на 2024 г. военните съдилища осъждат 13 897 войници по дела за „престъпления срещу военната служба“. В други 175 дела съдилищата вземат различно решение: прехвърляне на делото на съответната юрисдикция, прекратяване на производството или връщане на прокурора и др.

Все но-голям брой руснаци се опитват да избегнат армията, като поемат „алтернативна гражданска служба“. Но адвокатът по правата на човека Т. В. предупреждава в независими руски медии, че всяко ново повикване от началото на войната се превръща в лотария: „Властите измислят нови форми за попълване на армията“. Освен двугодишната военна служба. Р. призовава голям брой мъже като войници по договор и вербува хиляди войници от С. К..

М. трябва да реагира на големи загуби в У., като над 100 000 души са потвърдени от Н. и М. като убити войници в У.. Истинският брой може да е повече от два пъти по-голям.

Видно от представената актуална справка, е че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на актуалната политическа и икономическа обстановка видно от актуална справка № МД-02-29/30.01.2026г. , че в Р. не е налице информация, която да сочи за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Следователно не е необходимо да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, руската гражданка или детето ѝ биха били изправени пред реален риск да станат обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че в настоящия момент в страната не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От социалния доклад на л. 215 от адм. дело № 8025/25 г., става ясно, че на детето му е необходимо благоприятна, спокойна и сигурна среда

Съдът следва да съобрази, че при молба за закрила и от дете –преценката е с оглед най-добрите интереси малолетното дете- идентичността му, запазването на семейната

среда, закрила и безопасност на детето, наличие на уязвимо положение, право на здравеопазване и образование. Съгласно §.75 от Конвенцията на ООН за правата на детето – уязвимото положение се основана на определен елемент-жертва на малтретиране, живеене на улицата, бежанец и т.н. В контекста на изложеното и позовавайки се на представения социален доклад, малолетното дете с майка си в момента живеят в [населено място]. С оглед възрастта на детето не предполага да има изградена връзка с България. Посещава частно заведение- ясла. В действителност децата имат по-бърза адаптация, но в конкретния случай не се касае за продължителен престой на малолетното дете на територията на Република България, и такава не е осъществена - нито езикова, нито социална по причина, възрастта на детето, както и че лицата не са живели продължително. Следователно - вероятно в страната ни, според преценката на родителите като страна-членка от ЕС, детето би имало по-голяма доза спокойствие, но същото съизмеримо на фона на необходимостта от социална и етническа адаптация – е неоправдано. В страната си по произход детето има безплатно и достъпно образование, както и здравеопазване. Не е доказано да има никакви специални потребности, които да могат да бъдат задоволени единствено извън страната ѝ по произход. Чувството за несправедливост от което се стремят да избягат, не се гарантира, че няма да изпитат и в настоящата страна. Отделно в държавата си по произход майката е получила образование, намерила е относителна реализация, поради което неудовлетворението и е по-скоро въпрос на вътрешно усещане. В проведеното интервю майката съобщава, че имат собствен бизнес . Подобен социален статус дори и да им се предостави хуманитарен статут – не биха постигнали в чужбина.

По изложените съображения съдът счита, че животът на майката и детето няма да е застрашен при връщането им в страната по произход, където молителката може да разчита на подкрепа на своята майка и други нейни близки, още повече, че там нейната малолетна дъщеря ще може да разчита на своите баби и дядовци. Дори да няма роднинска подкрепа – може да разчита на местните власти, видно от последната актуална информация.

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 54 –ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Т., с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Р. Федерация, [дата на раждане] в Марийска АССР, Р. Федерация лично и като майка и законен представител на малолетната ѝ дъщеря К. Ш., чрез адвокат Г. А. М. от АК - П., със служебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, оф. 3, срещу решение № 3968 от 10.07.2025 година, с което председателя на държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отказал да предостави хуманитарен статут на М. Т. и К. Ш..

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

